

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Epistolarvm Innocentii III. Romani Pontificis Libri Vndecim

Innozenz <III., Papst>

Parisiis, 1682

Leglennensi Episcopo.

urn:nbn:de:hbz:466:1-20006

LEGLENNENSI EPISCOPO.

Epist. 231.
Vt injuste spo-
liatus Archi-
diaconus resti-
tuatur.

Sicut nostro est apostolatu referatum, inter alia multa & gravia quæ H. fugitivus monachus Cantuariensis excommunicatus & maledictus in præjudicium Ecclesiæ Leglennensis & animæ suæ perniciem nequiter attentavit, post execrationem suam dilectum filium Ecclesiæ tuæ Archidiaconum in tantum metu suspensionis illato coëgit, eum exire de ipsa Ecclesia non permittens, quod ipsum archidiaconatus officium, vellet nolle, oportuit resignare: in cuius locum alius quidam fuit violenter intrusus. Cùm igitur idem monachus, tanquam fur & latro, non per ostium sit ingressus, nec aliquid de rebus episcopi quod invast, per eum de jure conferri valeat vel disponi, omnibus ordinationibus & dispositionibus factis ab eo penitus irritatis, ut de præmissis archidiaconatu & aliis dignitatibus & officiis canonicè valeas appellatione remota tanquam proprius pontifex ordinare, quod ab eodem intruso factum est non obstante, liberam tibi appellatione remota tribuimus auctoritate præsentium facultatem. Nulli ergo &c. Datum Laterani VII. Idus Decembris.

VLIXBONENSI ET COLIMBRIENSI
Episcopis.

Epist. 232.
Non facile
qualiscunque
metus & vis
votum rescin-
dit.
Cap. Infrua-
te. Qui Clerici
vel vocentes.

Infruantem V. nobili muliere nostro est apostolatu referatum quod dudum puella, & in annis teneris constituta, M. Sancij accepit in virum, qui ab inimicis crucis Christi fuit parvo post tempore interfectus: Post cuius obitum à quibusdam curialibus fuit Regi Legionensi pro relicta copula supplicatum. Quod cùm ad consanguineorum ejus notitiam devenisset, ut maritum acciperet ei sub obrestatione regia suggesserunt. Ipsa verò quod tunc nollet nubere protestante, consilium accepit ab eis quod votum emitteret castitatis. Hoc autem in manibus cuiusdam de fratribus sancti Augustini eo fecit adjecto tenore, ut in domo propria cum omni sua substantia remaneret. Sanè in ejusdem ordinis habitu biennio post permansit, licet id se invitam fecisse asserat & coactam ram metu regio quam parentum. Post hæc eidem Regi quod fecerat indicavit. Quod approbans, vetuit ne quis, ea nolente, domum intraret ipsius, vel exinde

aliquid asportaret. Interim verò tempore modico elabente, P. curialis regias litteras secum portans, & F. Ferdinandi, dictæ mulieris domum intrantes, ut ipse P. vi saltem eam duceret in uxorem, acceperunt ab ipsa quod si eam idem P. duceret, ipsius manibus interiret. Post hæc verò dimissis domo & omnibus quæ habebat, in domo cuiusdam Iudæi per tres, in Ecclesia verò sanctæ Mariæ de Veiga per sex latuit septimanas, ita quod exinde propter necessitates humanas etiam egredi non auderet: tandem se coactam videns, & omnibus destitutam, & attendens nihilominus quod invita votum emisserit, eo dimisso de parentum consilio P. Michaëlis publicè fuit matrimonialiter copulata, de qua quatuor sustulit filios tempore procedente. Verùm quia salutem animæ omnibus desiderat anteferre, ac metuens quod hujusmodi conjunctio licita non existat, quid super his tenere debeat, edoceri responso nostro suppliciter postulavit. Nos ergo attendentes quod in emissionem voti, quod præcessit, nulla vel modica coactio affuisset, quam patientia & perseverantia sequentis temporis penitus profugavit, & quod sequens conjunctio potius iniqua fuit & violenter extorta, fraternitati vestræ per apostolica scripta mandamus quatenus inquisita diligentius veritate, si præmissis veritas suffragatur, præfatam feminam ad malè dimissum religionis habitum resumendum & servandum quod vovit monere ac inducere procuretis, & si opus fuerit, per censuram ecclesiasticam coercere. Quod si ambo, alter vestrum &c. Datum Lat. Kal. Decembris.

MANNENSI EPISCOPO,
Archidiacono Bangorensi, & Priori
de Insula Glannavo.

Postulavit à nobis dilectus filius vir nobilis R. Princeps Norvaliæ, ut de concessione nostra sibi liceret filiam dilecti filij Principis Insularum subarratam ab ipso accipere in uxorem, non obstante quod patruo ejus eadem infra nubes annos extitit desponsata, cùm tamen à neutro traducta fuisset. Verùm quoniam nobis constare non potuit cuius ætatis puella tempore subarrationis vel desponsationis extiterit, & cui antea fuerit, puta nepoti vel patruo, desponsata, cùm secundum diversitates facto-

Epist. 231.
Ne ante septennium sponsalia contrahantur.